

[Korsgaard.]

Ret til at blive repræsenteret gennem en Mand, som de nu maatte have Tillid til. Jeg finder derfor, det er naturligt, saaledes som Diskussionen uden for denne Sal paa forskellig Maade har udviklet sig, alvorligt at henstille, at Aktionæerne snarest muligt faar virkelig Adgang til at vælge en Repræsentant i den Bestyrelse, der har med disse Forhold at gøre, en Repræsentant, der, saa langt man overhovedet kan komme, maa antages at nyde de gamle Aktionærers Tillid. Har de gamle Aktier virkelig Værdi, og Børsen bedømmer dem jo til at have det — dette behøver paa ingen Maade at være rigtigt; for mig vil Børsens Bedømmelse af et Papir aldrig være noget afgørende Bevis for den paagældende Tings Værdi, men ikke des mindre er det dog noget, man ikke helt kan se bort fra —, har de gamle Aktier virkelig Værdi, saa er det selvfølgelig en given Ting, at det for de gamle Aktionærer har den allerstørste Interesse at faa Indflydelse paa Forholdenes Udvikling, saa langt som de nu bør have det i Kraft af, at de ifølge Lovgivningen skal have en Repræsentant i Afviklingskassens Bestyrelse, hvilken Kasse faktisk i givet Fald er Ejer af hele Virksomheden.

Jeg henstiller altsaa, at man tager under alvorlig Overvejelse at give Aktionæerne denne Ret, saa de kan faa Lejlighed til at vise, hvem de vil have, idet jeg personlig ikke mener, det vil være rigtigt i nogen Henseende at handle ud fra et vist Synspunkt om, at denne eller hin vil man ikke have, og at derfor vil man i givet Fald ikke give Aktionæerne Adgang til den Indflydelse, som det efter Forholdenes Udvikling for mig at se maa være naturligt for dem at have.

Handelsministeren (Hauge): Afviklingen af Burmeister & Wains Forhold, saaledes som de kom til at foreligge, og saaledes som de blev lovfæstet, er jo ikke tilendebragt, og min Stilling over for de Forhold, der endnu er tilbage, er den, at jeg henholder mig til og maa henholde mig til Udvalget, der i Henhold til Loven er nedsat til Afvikling af Burmeister & Wain. Det er ingenlunde saaledes, at Handelsministeren har den ubetingede Ret og ser Anledning til at træde op over for den Af-

vikling, der finder Sted. Forholdet er jo dette; at de gamle Aktionærer i Burmeister & Wain i Henhold til § 10 i den gældende Lov om Burmeister & Wain faktisk ejer i hvert Fald rent formelt, og naturligvis til en vis Grad ogsaa reelt, for saa vidt der overhovedet bliver Tale om nogen Ejendom, ejer begge Afdelinger, og det er derfor fuldkommen med Urette, naar der agiteres paa det Grundlag, at de gamle Aktionærer i Burmeister & Wain er blevet uretfærdigt behandlet.

Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at dersom Staten ikke havde grebet ind, vilde Konkurs og Likvidation være blevet en uafvendelig Følge af det, der var passeret, og det af mange forskellige Grunde, men ikke mindst af den Grund, at det overhovedet ikke var muligt at skaffe ny Kapital til Driften; paa det Tidspunkt, da Sammenbrudet fandt Sted, var det ikke muligt at faa et helt paalideligt Overblik over Tingene, saaledes at man kunde se, hvor stor Kapital der i Virkeligheden skulde til, om det overhovedet var muligt at faa en holdbar Rekonstruktion af en Del af Firmaet tilvejebragt. Det er derfor ganske med Urette, at der nu agiteres mod det, der har fundet Sted, og det ærede Medlem Hr. Korsgaard gav jo ogsaa Udtryk for den Opfattelse, at det var nødvendigt, at Staten greb ind, hvis ikke svære Rystelser i vort Erhvervsliv skulde ske og mange Mennesker blive arbejdsløse. Som det ærede Medlem sagde, er der delte Meninger om, hvorvidt der er noget tilbage i Burmeister & Wain som Værdi for de gamle Aktionærer. Jeg tør ikke med afgjort Sikkerhed udtale mig herom, men jeg har mange Gange spurgt om, hvorledes Forholdet kunde tænkes at blive, fordi Staten jo er den største Kreditor i det Bo, der her delvis gøres op, en Kreditor med mange Millioner Kroner, og saa meget kan jeg i hvert Fald sige efter de sidste Oplysninger, jeg har faaet — en væsentlig Del af Afviklingsarbejdet er jo foretaget —, at dersom Staten kan slippe med et mindre Tab, vil jeg mene, at man maa være veltillfreds. Staten er altsaa i dette Tilfælde Kreditor, og saa kan man jo selv danne sig et Begreb om Resten.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det ifølge Loven overlodes til Handelsministeren at bestemme, hvorledes